

50ct

derde jaargang nr. 22, 12 april 1969

VIETNAM BULLETIN

WIJ ZIJN DE ONWILLIGEN
DIE DOOR DE ONBEKWAMEN GELEID WORDEN
OM HET ONNODIGE TE DOEN

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, A'dam

Redactie: Jan Boonstra Benno Groeneveld
M. van Dullemeijer Tineke Nijenhuis
W. de Graaff Queenie Stevens

Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin. Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buiten-
land f 7,- per half jaar. Losse nrs f 0,50 (België 7 fr.)

WIJ ZIJN DE ONWILLIGEN DIE DOOR DE ONBEKWAMEN GELEID WORDEN OM HET ONNODIGE TE DOEN

'Vietnam GI' is een maandblad, waarin Amerikaanse soldaten die in Vietnam vechten of gevochten hebben, over de oorlog en het leger schrijven. Wij willen een beeld van het blad geven aan de hand van onderstaande citaten uit het januari-nummer. Veteranen en soldaten in actieve dienst ontvangen het blad gratis, ondersteuningsabbonementen kosten \$ 10 per jaar. Adres: Postbus 9273, Chicago, Illinois 60690. (Vanwege de taal die gebruikt wordt, is het blad alleen interessant voor mensen die iets van het Amerikaanse 'legerslang' afweten.)

Red. VB

Interview met een marinier. Sergeant, vijf jaar in dienst. Was langer dan een jaar in Vietnam en is nu in afwachting van zijn tweede periode daar.

Vraag: Kunt u vertellen wat u gezien en gedaan hebt, en waardoor u tot de overtuiging bent gekomen dat u niet meer in Vietnam wil vechten?

Antwoord: Op patrouille vroeg kolonel Bull Fisher aan het dorpshoofd of er Vietcong soldaten in zijn dorp waren. Het antwoord was natuurlijk: "Nee." Kolonel Fisher zei toen: "We zullen je laten zien wat er gebeurt als er ooit Vietcongs in het dorp komen." Zijn mannen staken daarop met hun vlammenwerpers een huis in brand zonder te kijken of er nog iemand in was. Later bleek, dat er een zieke vrouw had gelegen die levend verbrand was.

Vietnamezen zijn fascinerende mensen. Als je de gelegenheid hebt ze te leren kennen, merk je dat het werkelijk fantastische mensen zijn.

Vraag: Hoe zien ze ons?

Antwoord: Ik ken het geval van de brief, die een Noordvietnamees in het Zuiden aan zijn broer in het Noorden schreef, die popelde om ook naar het Zuiden te komen. Hij schreef: "Kom niet naar het Zuiden en vooral niet naar Chu Lai. Ze (de Amerikanen) praten als beesten en als ze niemand van ons vinden om mee te vechten, dan vechten ze met elkaar." Ik ken veel gevallen waarbij mariniers zonder enige reden andere mariniers hebben neergeknald. En daar wordt niet tegen opgetreden.

(...) Voor de Vietcong zijn wij (Amerikanen) barbaren. Wij slapen in de modder, eten koude noodrantsoenen. Af en toe schiet een van ons een beest. Dat roosteren we dan en we eten het met onze handen. Dat zien ze en daarom beschouwen ze ons als een soort barbaren. Wij zijn de grote beest-mensen, die nergens om geven. (...) Er is bijvoorbeeld een verkenningsspeloton, dat een schoppenaas met daarop een doodskop met gekruiste beenderen als visitekaartje gebruikt. Ze trokken een dorp binnen en kruisigden een man. Ze hakten z'n hoofd af en stopten zijn geslachtsdelen in zijn mond. Ze verminkten zomaar onschuldige mensen. Ze wisten dat het geen leden van de Vietcong waren, maar ze zeiden dat ze de Cong lieten zien wat ze met hen zouden doen.

(...) Nadat ik zulke dingen had gezien, geloofde ik niet meer dat wat we daar deden goed was. De grote vraag die bij alle mariniers leefde was: "Waarom zijn we hier?" Drie van de vier mariniers, die daar op patrouille gaan, doden of gedood worden, zeggen: "Ik weet het niet, ik weet het echt niet." En zo ongeveer een op de vijf mariniers zegt zo iets als: "Amerika moest zijn financiële positie versterken, dus pats, we beginnen een oorlog."

'Lifers'

In het Amerikaanse leger is er een grote tegenstelling tussen de dienstplichtigen en de beroepsmensen, 'lifers' (tot levenslang veroordeelde misdadigers) zoals ze worden genoemd. Enkele voorbeelden van brieven van soldaten over hun ervaringen:

"Een (beroeps)officier schoot een soldaat neer. De officiële lezing was, dat de man op de vlucht neergeschoten was, hoewel iedereen wist dat het in de kamplatrie gebeurd was. De officier werd bevorderd."

"We moesten in de vallei bij Khe San bunkers bouwen, die alleen bestemd waren voor de beroeps. Bij een raketaanval moesten wij dekking zoeken in een gat in de grond met een poncho erover. We verloren één van onze beste mensen. We verloren een ander, omdat de bunker voor de kolonel op tijd klaar moest zijn en er daarom geen tijd was om op de veiligheid van de manschappen te letten."

"Ze verdelen een compagnie in drie pelotons en sturen die zo ver uit elkaar, dat ze elkaar niet kunnen helpen. 't Zijn gewoon zelfmoordmissies, alleen maar bedoeld om die beroepszakken aan medailles te helpen."

"Men vertelt je dat je voor 'gelijkheid' vecht. Probeer een officier eens te vertellen dat je zijn gelijke bent."

"Ik ben hier in Nam, omdat ik dacht dat dit mijn plicht was als Amerikaans staatsburger. Ik was nieuwsgierig en ik wilde zelf zien hoe het was. Een soldaat kan over veel wat hier gebeurt niet schrijven, uit angst voor vergelding. Maar als we eenmaal afgezwaaaid zijn, dan zul je wat horen."

"Officieren zeiden ons dat, zolang we in dienst waren, voor ons de grondwet niet gold en dat we onze mond moesten houden. Ik hoef nog maar kort te dienen en ik dank God dat ik gauw uit deze fascistische organisatie ga."

Racisme

Het Amerikaanse leger is racistisch en elke dienstplichtige krijgt er op een of andere manier wel mee te maken:

Een soldaat uit de 101e divisie schreef aan 'Vietnam GI': "Als je zwart bent, dan zit je niet best. Ze weigeren ons medische hulp; de helft van ons wordt in de gevangenis gestopt. ... Een dier zou niet mee moeten maken wat wij meemaken."

De 101e divisie is berucht, maar het hele leger is ziek. Zelfs de zwarte officieren krijgen er mee te maken, hoewel de meesten van hen 'Toms' (negers, die samenwerken met de blanken; red.VB) zijn. Majoor

Levell Merritt is één van hen. Hij is een negerofficier, die als gewoon soldaat begonnen is en hij dient nu voor de tweede keer in Vietnam. Merritt beschreef het leger laatst als "het sterkste bolwerk van het racisme ter wereld".

Wat was het antwoord van de legerleiding? Om te bewijzen dat ze niet racistisch konden zijn, promoveerden ze 27 negers tot kolonel. Hierdoor werd het aantal negerkolonels verdubbeld! Maar, daar hebben de dienstplichtigen wat aan!

Racisme is er niet alleen binnen het leger, maar ook naar buiten. Vraag een soldaat in Nam wat hij denkt van de 'spleetogen' en hij zal waarschijnlijk antwoorden: "Ik haat ze." Maar racisme is niet goed, of het nu is: de Vietnamezen als dieren behandelen, of: doen alsof je neus bloedt als de officieren de zwarte dienstplichtigen als dieren behandelen.

Het houdt niet op als we afzwaaien. De grote maatschappijen willen dat we onder elkaar vechten om goede banen, goede huizen en de rest, in plaats van tegen hen te vechten.

Hoe je 't ook bekijkt: als we het racistische spel meespelen, spelen we iemand anders in de kaart.

Verzet

Binnen het leger ontstaat steeds meer verzet. Tegen de opzet van het leger, tegen de oorlog, de officieren. In allerlei opleidingskampen in Amerika geven de soldaten krantjes uit (die niet allemaal meteen opgerold worden door de militaire inlichtingendienst), en organiseren acties. Hieronder grepen uit de twee pagina's die 'Vietnam GI' aan dit onderwerp en de omstandigheden in de opleidingskampen voor dienstplichtigen wijdt.

Op 25 november (1968) werd een blaadje verspreid in Fort Sheridan. (Een trainingscentrum voor dienstplich-

VERZET IN HET LEGER

Onderstaande is een stuk van een interview in 'Liberation' (januari 1969) met James Johnson en David Samas. Zij werden onlangs vrijgelaten uit een militair strafkamp, nadat zij daar twee jaar gevangen hadden gezeten, omdat zij weigerden naar Vietnam te gaan.

Red. VB

Liberation: Is er in het leger en in de gevangenis meer verzet dan bekend wordt uit de kranten en van de tv?

James: Zeker!

Liberation: Wat is de vorm van dit verzet?

James: Onlangs zijn er berichten geweest over ordeverstoringen in het strafkamp van Long Bien (Vietnam), dat ook wel het LBJ strafkamp genoemd wordt. Volgens mensen die uit dat strafkamp kwamen, was het een volledige opstand. Gevangenen bezetten gedeelten van het kamp, er zijn gevangenen gestorven. Ik meen dat er twee bewakers omgekomen zijn. Volgens wat ik in de kranten gelezen heb, werd dit beschouwd als een onbelangrijke uitbarsting. Dat was natuurlijk niet waar. Liberation: Waartegen was deze opstand?

James: Ik weet het niet precies. Ik denk dat het in principe tegen de behandeling ging. Een andere reden was de overbevolking. De strafkampen in Vietnam zijn overbevolkt.

Liberation: Hoor je veel van verzet in Vietnam zelf, waardoor vele gevangenen naar het LBJ strafkamp gestuurd worden?

David: Er zijn regelmatig opstanden, veel soldaten weigeren met z'n zessen of zeventen tegelijk, in het veld, verder dienst te doen.

James: We hebben verhalen gehoord over soldaten die helikopters stelen, van soldaten die hun officieren doodschieten.

tigen; red.VB.) Dit eerste nummer zal wel het laatste zijn, omdat de militaire inlichtingendienst de namen had van de mannen, die het hadden uitgegeven. Van de elf, waarvan de leiding zeker was dat ze hadden meegedaan, zijn er drie op weg naar Korea, zeven worden over andere bases in Amerika verspreid, en één mag er in Sheridan blijven.

Soldaat Richard Bunch was niet helemaal bij zijn verstand. Hij bleef zonder toestemming weg van verlof. Zijn moeder gaf hem aan, op voorwaarde dat hij een psychiatrische behandeling zou krijgen. Maar de legerleiding sloot hem op in een strafkamp. Op 11 februari moest hij buiten de gevangenis werken. Bunch vroeg de bewaker of hij hem neer zou schieten als hij weg zou rennen. De bewaker antwoordde: "Probeer het en kijk wat er gebeurt." Bunch rende weg en de bewaker schoot hem dood. Drie dagen later hielden de gevangenen een sit-down staking als protest tegen deze moord, tegen het optreden van de bewakers, het racisme in het kamp en het te grote aantal gevangenen. Hun protest was volledig gewelddoos. Ze werden gearresteerd op beschuldiging van muiterij, waarop de doodstraf staat. De B-compagnie, 6e bataljon, 2e basistraining brigade was een voorbeeldige afdeling recruten: geen recruit was zelfs maar berispt door de officieren. Op de dag dat ze hun opleiding voltooiden (29 november 1968), stuurden ze een brief aan de toen nog niet officiële president Nixon:

"Wij, ondergetekenden, wensen u onze tegenstand tegen de oorlog in Vietnam bekend te maken. Wij geloven dat deze oorlog het gevolg is van tragisch verkeerd beoordelen en dat voortzetting van de oorlog de tragedie alleen zal verergeren. De meesten van ons zullen in Vietnam dienen als ons dat opgedragen wordt, maar we zullen tegen onze zin en zonder overtuiging dienen. Daarom vragen wij u alle maatregelen te treffen - nu en na uw ambtsaanvaarding - om de oorlog op te doen houden."

David: Een man heeft eens een helikopter gekaapt. Iedereen was er uit gesprongen, behalve hij. Hij heeft toen zijn geweer op het hoofd van de piloot gericht. James: De situatie is daar niet zo als de regering ons wil doen geloven.

David: Er waren zeker tien gevangenen in onze gevangenis, die gelijk met ons aankwamen. Ze waren daar, omdat ze geweigerd hadden weer op patrouille te gaan. Er waren ook heel wat soldaten uit de eenheid van Carpenter, de 'held', die napalmbombardementen op zijn eigen stellingen liet uitvoeren. Zijn soldaten weigerden verder onder hem te dienen, omdat zij hem een idioot vonden, die geen kaart kon lezen. Toen hij die napalmbombardementen op zijn eigen stellingen liet uitvoeren, was zijn positiebepaling 100 meter mis. Er waren heel wat zwarte soldaten in zijn eenheid en de meesten daarvan kregen vijf jaar.

VAKBOND VOOR DIENSTPLICHTIGEN

BRENGT HET LEGER IN PANIEK

(Guardian, 16-11-1968)

Het Amerikaanse leger bestaat in feite uit twee legers: het officierenleger en het dienstplichtigenleger. Het leger van brons en koper is een wereld vol eer, promoties, exclusieve clubs en bijna onbegrensde macht. Het dienstplichtigenleger is een politiestaat. De luchtmacht verschilt weinig van de marine. In het Naval Correctional Institute te Portsmouth en Cannon Air Force Base in Colorado (strafgevangenis van resp. marine en luchtmacht; red. VB) zitten aardig wat politieke gevangenen. Maar de landmacht en het corps mariniers zijn de meest repressieve legeronderdelen. Er zitten wel meer dan 100 GI's als politieke gevangenen in het landmachtkamp Fort Carson. Racisme komt daar steeds meer voor. Bill Harvey en George Daniels beginnen hun tweede jaar in de gevangenis wegens 'subversieve acties'. Ze zijn ervan beschuldigd bij gesprekken in de barakken gezegd te hebben dat "Vietnam een oorlog van de blanke is", deze twee negermariniers werden veroordeeld tot resp. 10 en 6 jaar. Vorig jaar mei kregen Ken Stolte en Dan Amick in Fort Ord, Californië, vier jaar voor het uitdelen van een anti-oorlogpamflet op de basis.

Deze sterke onderdrukking heeft bittere weerstand opgeroepen bij de dienstplichtigen. Tijdens de laatste twee jaar zijn er alleen al in de landmacht 190.000 AWOL's (een soldaat zonder vergunning afwezig; na dertig dagen wordt hij deserteur genoemd; red. VB) geweest. Desertie komt veel voor, evenals uitwijking uit het land. Honderdvijftien GI's hebben in Zweden 'humanitair asyil' gekregen, waar het American Deserters Committee een eigen weekblad, 'Het Tweede Front', uitgeeft. Amerikaanse deserteurs in Parijs sturen duizenden afdrucken van hun blad ACT aan de in Duitsland gelegerde troepen.

GI Nieuwsbulletins

Anti-oorlogs nieuwsbulletins worden ook uitgegeven door GI's in actieve dienst. De 'Fatigue Press', de 'Last Hurras' en 'FTA' zijn de grootste en zitten ook het best in elkaar. Maar er worden nog ontelbare andere gedrukt, vele op pers van het leger, sommige in Vietnam zelf.

In Tiensha, bij Danang, hielden negermariniers en -soldaten een aantal bijeenkomsten en protestmarsen in het eerste weekend van oktober, waarbij een eind aan het racisme geëist werd. Op 13 oktober gaf Major Lavell Merrit, een zwarte officier, een verklaring uit aan journalisten in Saigon, waarin hij de rassensdiscriminatie in dienst hekelde. Temidden van al deze opwinding ontstond de American Servicemen's Union, ASU (Vakbond voor Amerikaanse dienstplichtigen), tijdens een serie militaire rechtszaken in Fort Sill, in het voorjaar 1968. Het werd direct aangevalen door de officieren van het 4e legercorps, die een driedaagse-veldcommissie voor hearings bijeenriepen om 'subversie' en 'ongehoorzaamheid' te onderzoeken. Maar de vakbond weigerde zich te laten intimideren en op de tweede dag van de hearings gaf de ASU de eerste aflevering van het vakbondsblad, de 'Bond', uit.

De 'Bond' brengt alle grieven naar voren waaraan de dienstplichtigen zich sinds de tweede wereldoorlog meer dan geërgerd hebben. Maar de ASU weet dat dienstplichtigen meer moeten doen dan alleen maar klagen, want per slot was het de onderdrukten altijd toegestaan te klagen en jammeren over hun ellendige situatie. De hogere officieren vrezen het meest dat de

manschappen zich zullen gaan organiseren, zoals de jonge arbeiders zich in de jaren dertig hebben georganiseerd in de CIO (de machtige Amerikaanse arbeidersvakbond; red. VB). Daarom doet de ASU meer dan alleen maar een periodiekje uitgeven. Zij stelt eisen: 1. Een eind aan het salueren en 'ge-meneer' van de officieren - laten we van de knieën komen. 2. Verkiezing van de officieren door al de mannen. 3. Rassengelijkheid. 4. Controle van de manschappen op het krijgsgerecht. 5. Minimumloon geldend voor alle staten. 6. Het recht op vrije politieke keuze en lidmaatschap. 7. Het recht om onwettige bevelen niet te gehoorzamen - zoals bevelen om naar Vietnam te gaan om in een onwettige oorlog te vechten. 8. Het recht op collectieve onderhandelingen.

De ASU heeft afdelingen in alle belangrijke Amerikaanse bases. De ASU trekt gewoonlijk de jongens aan met de beroerdste karweien, zoals munitieladers, koks, vrachtwagenbestuurders, etc. Maar de Unie heeft ook ambtenaren op het Pentagon en MP's onder haar leden. Alleen officieren en 'lifers' (beroeps voor het leven; red. VB) zijn van het lidmaatschap uitgesloten. De hysterische reactie van de officieren kwam niet als een verrassing. Toen in oktober de Unie-matroos Fred Patrick werd berecht, werd de hele basis afgesloten en machinegeweren werden op het dak opgesteld om de basis te verdedigen tegen een groep ASU-demonstranten. Bob Commike, een Unie-kamaraad met verlof uit Fort Lee, probeerde naar voren te komen om Fred te steunen. Hij werd direct bewerkt door de legerpolitie. De officieren hadden redenen genoeg om zo gespannen te zijn. Fred Patrick had 25 matrozen in de Unie gebracht, waaronder een van zijn bewakers.

Wettige verdediging

De meest ambitieuze onderneming van de ASU was de verdediging van 43 neger GI's in Fort Hood, die geweerd hadden naar Chicago te gaan voor dienst bij de rellen tijdens de Democratische Nationale Conventie. Met behulp van de NAACP, de Workers Defense League en de National Emergency Civil Liberties Committee, wist de ASU burgeradvocaten te krijgen voor de 43 verdachten.

Van de 22 GI's, die voor het bijzonder militair gerecht kwamen, werden er 10 vrijgesproken. Dit is zeer bijzonder voor een leger waar in het verleden 94% van de mensen, die voor een dergelijk gerecht kwamen, werden veroordeeld. Deze overwinning kan worden toegeschreven aan de kracht van de zwarte vrijheidsbeweging en aan de tussenkomst van de ASU. Als de Unie er niet was geweest om de verdediging te coördineren, dan zou er praktisch helemaal geen wettige verdediging geweest zijn. De mannen zouden dan waarschijnlijk 3 tot 5 jaar hebben gekregen na een stil georganiseerde complot-achtige rechtszitting.

De strijd in het leger gaat om veel meer dan alleen het punt van vrije meningsuiting voor GI's. Van de 17e breedtegraad in Vietnam tot aan de recruitmentstrainskampen in Fort Dix, strijden de dienstplichtigen, geleid door de ASU, tegen de oorlog en de onderdrukking door de officieren.

(Andy Stapp is een van de oprichters van de ASU)

LITERATUUR

VIETNAMESE LEERJAREN

In een van de Duitse geïllustreerde weekbladen stond vorig voorjaar een fotoreportage over een Westduits medisch team dat bij het Tet-offensief in Hué was omgekomen. De artsen poseren vriendelijk lachend, en bij de lezers wordt het beeld opgeroepen van doktoren die besmettingsgevaar trotseren om te helpen. Nieuwe martelaren van de medische stand. Op de foto's ontbreekt een lid van het team: Erich Wulff. In november 1967 had hij Vietnam verlaten en was hij naar Kopenhagen gereisd om daar te getuigen voor het Vietnam Tribunaal. Een paar weken later was Hué verwoest, lag zijn nieuwgebouwde kliniek in puin en waren zijn achtergebleven collega's dood. In 1961 kwam Wulff als neuroloog en psychiater in een relatief 'rustig' Vietnam. Hij heeft dus alles meegemaakt; een land dat nog niet was overspoeld door Amerikanen, de opkomst van het Bevrijdingsfront, de opstand van de Boeddhisten in Hué, de val van Diem en de enorme intensivering van de oorlog.

Wie een boek aangekondigd ziet van een arts over diens zesjarige verblijf in Vietnam, denkt onmiddellijk aan ellende. Die ellende is natuurlijk wel te vinden in Wulffs boek, maar het boek wordt er niet door bepaald. Het blijkt dat er voor schrijvers verschillende manieren zijn om te reageren op een gegeven als de Vietnamese oorlog. Peter Weiss vindt dat een schrijver alleen nog maar kan documenteren en dat alle literaire middelen tekort schieten. Maar Wulff, die onder het pseudoniem *Alsheimer* publiceert, heeft over zijn leerjaren een verslag geschreven dat zo overdadig is versierd met anecdoten en details, dat het eerder een roman lijkt dan het 'sece document' dat men zou verwachten. Hij trekt zich nergens uit het boek terug om een objectief verslag te geven, maar hij is integendeel steeds nadrukkelijk aanwezig. Het boek bestaat uit zijn belevenissen, zijn reacties op mensen en gebeurtenissen, en uit verslagen van gesprekken die hij heeft gevoerd.

Toen ik naar Vietnam ging, schrijft hij in het begin van zijn boek, was ik links-liberaal. Ik was voor erkenning van de Oder-Neisse grens, voor betere betrekkingen met het Oostblok, tegen de herbewapening en tegen alle neonazistische tendenzen in de Bondsrepubliek. Voor vrije liefde en tegen al te grote inmenging van de staat in het privé-leven van het individu. En natuurlijk voor ontwikkelingshulp, zonder overigens ook maar iets van de problemen van de 'derde wereld' te begrijpen. "Met deze onsystematische en gevoelsmatige overtuigingen, die tot dan toe nooit ergens serieus op de proef gesteld waren, kwam ik 1 september 1961 in Saigon aan." Met deze beschrijving vervreemdt Wulff natuurlijk al

een groot aantal lezers van zich, maar het boek is dan ook geschreven voor mensen die erin geïnteresseerd zijn hoe iemand nog linkser kan worden, zonder een ascetische apostel voor de goede zaak te worden.

Visit Beautiful Vietnam is de ironische titel van het laatste boek van Günther Anders. Toch geeft Wulff je een indruk van een prachtig Vietnam, waarnaar je zo op reis zou willen gaan. Het nog niet verwoeste Vietnam van 1961, waarin hij arriveerde als geprivilegieerde buitenstaander. Met veel geld en met een status die hem tot alle sociale kringen toegang gaf. In 1961 waren de door Fransen gebouwde strandhotels bijvoorbeeld nog niet gevuld met Amerikanen, en met groot talent beschrijft Wulff de decadente vakantiehuizen die hij erin doorbracht; de hoteldirectie zorgde voor achttienjarige meisjes voor hem en zijn aristocratische Vietnamese vriend, en Wulff vergeet niet te vermelden wat hij at: natuurlijk krab en langoustines.

Hij beschrijft de feesten van de Vietnamese upper-class, het olympische geluk dat voortvloeit uit de combinatie van sex en opium, en tijdloze Vietnamese landschappen met als vanouds ploegende buffels die hem in een dichterlijke stemming brengen. En tegelijk geeft hij ook de dingen die hem van mening deden veranderen. De eerste van die ervaringen was een zondag aan het strand met een bevriend Duits echtpaar. De vrouw had een kostbare ring in haar kleren op het strand achtergelaten. Toen ze bij haar kleren terugkwam, bleek de ring te zijn verdwenen. Met weinig hoop aangifte gedaan bij het dichtstbijzijnde politiebureau. Toch stond twee dagen later een agent met de ring voor hun neus. Hoe men die ring gevonden had? Wel, eenvoudig, door alle inwoners van een nabijgelegen dorpje systematisch door een groep agenten te laten afranselen tot de dief bekend was. De volgens Wulff onuitstaanbare Duitse leider van het medische team in Hué, Krainick en diens vrouw, allebei op de foto in het Duitse weekblad, waren vol lof over het snelle resultaat van deze politionele zoekactie.

Wulffs boek is het tegendeel van een boek van een Duitse dokter. Het doet denken aan Du Perrons *Land van Herkomst*. Het is met een ongelooflijk talent geschreven en het gaat over allerlei soort mensen waarvan de eigenaardigheden worden getypeerd en de levensloop in het kort wordt vermeld. In die zin gaat het nauwelijks over Vietnam. Maar omdat de mensen met wie Wulff omging politiek maakten, en omdat hij goed geobserveerd heeft (in zijn kliniek ondervroeg hij zijn patiënten systematisch over hun levensomstandigheden), is zijn boek ook als historisch document van belang. Vóór Diems val ver-

ADVERTENTIEFONDS

We ontvingen de volgende giften:

V. J. M. V. te D. f 5,-; J. E. de W. t. A. f 25,-; C. M. G. O. te D. f 5,-; A. W. te A. f 25,-; F. M. A. v. D. te N. f 5,-; S. S. te G. f 5,-; T. B. te E. f 5,-; P. C. B. te B. f 50,-.

Totaal ontvangen f 130,-. Ons advertentiefonds is door advertenties in Trouw, de Groene, Vrij Nederland en het Parool geheel uitgeput. Er is dringend geld nodig om het komende nummer (volgend nummer alweer) van Indonesië Informatie propagandistisch te begeleiden. Ons giro-nummer is 1281198. Vermeld: ADVERTENTIEFONDS

keerde hij al in kringen waaruit latere ministers naar voren kwamen. Hij hoorde de levensgeschiedenissen van arme Vietnamezen in zijn kliniek in Hué, maar hij sprak ook in Washington met Walt Rostow. Hij ontmoette Bernard Fall in Vietnam en Jean Lacouture in Parijs. Zodat nu ook bekend is hoe Lacouture eruit ziet, wat voor pakken hij draagt en dat hij echt 'du

monde' is. Het is een heerlijk boek. Een foto van Wulff staat in het medische nummer van het Vietnam Bulletin.

Hans Maureau

Georg W. Alsheimer. Vietnambesische Lehrjahre. Sechs Jahre als deutscher Arzt in Vietnam. Suhrkamp, 1968. f 18,55.

MEDEDELINGEN

Medisch nummer. In verschillende delen van het land (o.a. Zutphen en Friesland) hebben bestaande of voor dit doel gevormde groepen het initiatief genomen het Medisch nummer van het Vietnam Bulletin (VB III, 17/18) aan de lokale artsen toe te zenden. We juichen dit initiatief van harte toe. Voor dit doel zijn nummers met reductie op de administratie te verkrijgen.

Den Haag. In Den Haag onderneemt het Comité Hulp Bevrijdingsfront Vietnam (secr. Erasmusweg 1773, Den Haag, tel. 070-555141) een actie met steunlijsten voor inzameling van geld voor humanitaire doeleinden, zoals medicamenten en medische instrumenten ten bate van het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront. Steunlijsten zijn op het secretariaat te krijgen. Het gironummer van het Comité is pg 297273 tnv G. Hack, Den Haag, met vermelding: 'Hulp NBF'. In het aanbevelingscomité hebben o.a. zitting Bibeb Lampe, Ellen Warmond, C. IJmker, Aat Verhoog e.a.

CINECLUB COORDINATIE CENTRUM (Corn. Schuytstraat 11 III, Amsterdam, tel. 020-737876) heeft de volgende Vietnamfilms met Nederlandse tekst ter beschikking:

1. 'Inside North Vietnam' van Felix Greene (USA), kleur, 84 minuten, 16 mm, onderwerp: mensen Noord-Vietnam.
2. 'In the year of the Pig' van Emile di Antonio (USA), zwart-wit, 102 min., 16 mm, onderw.: documentaire ontstaansgeschiedenis en verloop oorlog.
3. 'Piloten in pyama' van Heinovsky en Scheumann (DDR), zwart-wit, 95 min., 16 mm, onderw.: gevangene US piloten in DRV.
4. 'Hanoi dinsdag de dertiende' van Santiago Alvarez (Cuba), kleur, 39 min., 35 mm.
5. 'Resist/Resistance' van Newsreel (USA), zwart-wit, 10 min., 16 mm, onderw.: werk Boston Draft Resistance Group.
6. 'No game Pentagon' van Newsreel (USA), zwart-wit, 17 min., 16 mm, onderw.: vredesmars op Pentagon.
7. 'Berichten uit Vietnam', zwart/wit, 40 min., 16 mm, onderw.: strijd in Vietnam.
8. 'Mekong in het vuur' (USSR), zwart-wit, 30 min., 35 mm, onderw.: documentaire Mekong Delta.
9. 'How did we get in How do we get out' door David Schoenbrun, 35 min., 16 mm, onderw.: speech Schoenbrun voor zakenlieden.
10. 'Des guerilleros de ChouChi' (NBF-Vietnamees), zwart-wit, 20 min., 16 mm, onderw.: dorp Zuid-Vietnam, tunnels, etc.
11. 'Vietnamezen noemen me geen nikker' van David Loeb Weiss (USA), zwart-wit, 77 min., 16 mm, onderwerp: negers over de Vietnamoorlog.

bon

Abonneer u op het Vietnam Bulletin; geef wanneer u zelf reeds geabonneerd bent een ander op als abonnee!

naam

adres

woonplaats

zal de verschuldigde abonnementsprijs (f 5,- per half jaar) storten op pg 1281198 tnv Vietnam Bulletin, Amsterdam

Uitknippen en opsturen naar: Vietnam Bulletin, p/a Weesperstraat 51, Amsterdam